

chomości, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu lub prawa użytkowania wieczystego — według miejsca położenia nieruchomości, z zastrzeżeniem ust. 3,

- 3) w sprawach opłaty skarbowej od czynności cywilnoprawnych dotyczących odpłatnego przeniesienia własności rzeczy lub praw innych niż wymienione w pkt 2:
 - a) jeżeli jedna ze stron czynności cywilnoprawnej nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Rzeczypospolitej Polskiej — według miejsca zamieszkania lub siedziby drugiej strony czynności, a w przypadku gdy żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w Rzeczypospolitej Polskiej — według miejsca dokonania czynności,
 - b) jeżeli pobór opłaty następuje przez płatnika — według siedziby płatnika,
 - c) w pozostałych przypadkach — według miejsca zamieszkania lub siedziby nabywcy,
- 4) w sprawach opłaty skarbowej od pozostałych czynności cywilnoprawnych:
 - a) jeżeli opłata jest pobierana przez płatnika — według siedziby płatnika,
 - b) w pozostałych przypadkach — według miejsca zamieszkania lub siedziby jednej ze stron czynności cywilnoprawnej,
- 5) w sprawach opłaty skarbowej od dokumentów:
 - a) jeżeli pobór opłaty skarbowej następuje przez płatnika — według siedziby płatnika,
 - b) od weksla — według miejsca zamieszkania lub siedziby wystawcy weksla.

2. Jeżeli zgodnie z odrębnymi przepisami opłata skarbowa od czynności cywilnoprawnych lub dokumentów jest uiszczana znakami skarbowymi, właściwy miejscowo jest urząd skarbowy ze względu na miejsce dokonania czynności prawnej lub złożenia dokumentu.

3. W sprawach opłaty skarbowej od czynności prawnych, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, płatnicy przekazują pobraną opłatę na rachunek urzędu skarbowego właściwego ze względu na siedzibę płatnika.

4. W sprawach opłaty skarbowej od umów zamiany, których przedmiotem jest wyłącznie przeniesienie własności rzeczy lub praw wymienionych w ust. 1 pkt 2, organem właściwym do ustalenia wartości nieruchomości lub prawa jest organ właściwy ze względu na położenie nieruchomości

lub prawa, a do ustalenia wysokości opłaty skarbowej — organ właściwy ze względu na położenie nieruchomości lub prawa, którego wartość rynkowa jest wyższa.

§ 9. Właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach opłaty targowej ustala się według miejsca położenia targowiska.

§ 10. Właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach opłaty miejscowej ustala się według położenia miejscowości, w której jest pobierana opłata.

§ 11. Właściwość miejscową w sprawach opłaty administracyjnej pobieranej za czynności urzędowe nie objęte przepisami o opłacie skarbowej ustala się według siedziby organu, który dokonał czynności urzędowej.

§ 12. W sprawach odpowiedzialności płatników z tytułu niepobrania podatku lub pobrania podatku w kwocie niższej od należnej, właściwe miejscowo są organy podatkowe według siedziby płatnika.

§ 13. Ustalona rozporządzeniem właściwość miejscowa organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych wyłącza w tych sprawach — stosownie do art. 164 Kodeksu postępowania administracyjnego — właściwość miejscową organów administracji państwowej, określoną w art. 21 tego kodeksu.

§ 14. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 marca 1987 r. w sprawie właściwości miejscowej organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 73 i z 1990 r. Nr 68, poz. 400).

2. Organy podatkowe właściwe w myśl dotychczasowych przepisów w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia pozostają, z zastrzeżeniem ust. 3, właściwe do czasu zakończenia postępowania w tych sprawach decyzją ostateczną.

3. W sprawach dotyczących podatku dochodowego należnego za okres do dnia 31 grudnia 1992 r., wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, właściwość miejscową organów podatkowych ustala się stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Olszewski*

63

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1992 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dotyczących pozbawiania uprawnień kombatanckich oraz zasad przeprowadzania weryfikacji tych uprawnień.

Na podstawie art. 25 ust. 6 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących

ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. Nr 17, poz. 75 i Nr 104, poz. 450) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady pozbawiania uprawnień kombatanckich i przeprowadzania weryfikacji tych uprawnień w przypadkach określonych w art. 25 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. Nr 17, poz. 75 i Nr 104, poz. 450), zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Decyzje w sprawie pozbawienia uprawnień kombatanckich podejmuje Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, zwany dalej „Kierownikiem Urzędu”.

§ 3. Przed podjęciem decyzji pozbawiającej uprawnień kombatanckich Kierownik Urzędu przeprowadza postępowanie:

- 1) wyjaśniające — w przypadkach określonych w art. 25 ust. 2 pkt 1 lit. a) i art. 25 ust. 2 pkt 2 ustawy,
- 2) weryfikacyjne — w przypadkach określonych w art. 25 ust. 2 pkt 1 lit. b) i art. 25 ust. 3 ustawy.

§ 4. 1. Postępowanie, o którym mowa w § 3, podejmuje Kierownik Urzędu z własnej inicjatywy lub na wniosek stowarzyszeń kombatanckich albo Ministrów: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien określać osobę, która ma być pozbawiona uprawnień kombatanckich, wskazywać podstawę pozbawienia uprawnień i zawierać uzasadnienie wraz z dokumentacją.

§ 5. 1. Postępowania wyjaśniające i weryfikacyjne, o których mowa w § 3, polegają na badaniu dowodów.

2. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy. W szczególności dowodem może być dokument urzędowy znajdujący się w posiadaniu jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych oraz Głównej Komisji Badania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu — Instytutu Pamięci Narodowej. Dowodem może być również list, fotografia, publikacja i zaświadczenie znajdujące się w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, które stanowiło podstawę do nadania uprawnień kombatanckich, oraz dokumenty weryfikacyjne byłego Związku Bojowników o Wolność i Demokrację przejęte przez Związek Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Więźniów Politycznych.

3. W toku postępowania można przesłuchiwać świadków, w przypadku gdy z powodu braku wystarczających dowodów pozostają nie wyjaśnione fakty istotne do rozstrzygnięcia sprawy. W uzasadnionych przypadkach zamiast przesłuchiwanie świadka można uznać za wystarczające zeznanie złożone przez świadka na piśmie.

§ 6. 1. O decyzji pozbawiającej uprawnień kombatanckich zawiadamia się instytucje, które realizują uprawnienia kombatanckie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku uchylecia decyzji, o której mowa w tym przepisie.

§ 7. W zakresie nie uregulowanym w rozporządzeniu do postępowania w sprawach, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Olszewski*

64

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 10 grudnia 1991 r.

w sprawie zasad i trybu nostryfikacji dyplomów i tytułów zawodowych uzyskanych za granicą.

Na podstawie art. 150 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nostryfikacji dyplomów i tytułów zawodowych uzyskanych w szkołach wyższych za granicą dokonuje, z zastrzeżeniem § 7, rada wydziału (innej podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni) uprawniona do nadawania stopnia naukowego doktora określonej dziedziny nauki lub dziedziny sztuki odpowiadającej tytułowi zawodowemu zawartemu w nostryfikowanym dyplomie, zwana dalej „radą”.

2. W zakresie sztuki i dyscyplin artystycznych nostryfikacji dyplomów i tytułów zawodowych uzyskanych za granicą może również dokonywać rada uprawniona do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I stopnia określonej dziedziny sztuki w zakresie danej dyscypliny artystycznej.

3. Jeżeli dyplom i tytuł zawodowy uzyskany za granicą nie ma odpowiednika w dyplomie i tytule zawodowym nadawanym w kraju, nostryfikacji dokonuje rada wyznaczona przez Ministra Edukacji Narodowej.

§ 2. 1. Rada może zlecić dokonywanie nostryfikacji